

31 Μαΐου 2013

**Πίσω από το δικό μου μικρό ανάστημα, τις
στιγμές εκείνες, βρισκόταν το μεγάλο
πνευματικό μέγεθος του Γέροντα Παΐσιου του
Αγιορείτου**

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Άγ. Παΐσιος Αγιορείτης](#)

**Βαρδάκας Κωνσταντίνος,
Διδάκτωρ Οδοντιατρικής, Αθήνα**

Το 1995, στην ονομαστική μου γιορτή, ένας αδελφικός μου φίλος μου χάρισε κάποιο από τα πρώτα βιβλία που κυκλοφόρησαν για το Γέροντα Παΐσιο. Ήδη από τα προηγούμενα χρόνια, πολλοί γνωστοί μου μου ανέφεραν θαυμαστά περιστατικά και γεγονότα που έζησαν από την προσωπική επαφή τους με το Γέροντα. Έτσι, θεώρησα το δώρο αυτό ιδιαίτερη ευλογία και άρχισα να το διαβάζω αμέσως μόλις το πήρα στα χέρια μου, συντομεύοντας μάλιστα, για το λόγο αυτό, τα ευχετήρια τηλεφωνήματα που στο μεταξύ δεχόμουν. Βράδιασε, άρχισε να ξημερώνει, κι εγώ συνέχιζα να διαβάζω. Κάποια στιγμή, έκλεισα για λίγο τα μάτια με το βιβλίο στην αγκαλιά κι αισθάνθηκα ότι κάποιος με πλησίαζε. Άνοιξα αμέσως τα μάτια μου κι αντίκρισα μπροστά μου ζωντανή τη μορφή του Γέροντα Παΐσιου, όπως την έβλεπα στις φωτογραφίες του βιβλίου. Μόνο που τώρα ήταν πραγματική. Κάθισε με οικειότητα στην απέναντι πολυθρόνα, κι εγώ ανασηκώθηκα από σεβασμό. Ο Γέροντας μου έγνεψε να μην ανησυχώ· και τότε, σαν να ακινητοποιήθηκα.

«Σου φέρνω την ευλογία της Παναγίας μας από το Άγιον Όρος», μου είπε και συνέχισε: «Τις επόμενες μέρες θα σε καλέσουν στην τηλεόραση να μιλήσεις, κι εγώ θα είμαι μαζί σου.»

Όπως εμφανίστηκε μπροστά μου η μορφή του Γέροντα, έτσι ανάλαφρα έφυγε, αφήνοντάς μου, ωστόσο, μία πρωτόγνωρη χαρά και γαλήνη. Ταυτόχρονα αισθανόμουν ξεκούραστος, σαν να είχα κοιμηθεί όλη νύχτα.

Η πρωτόγνωρη αυτή εμπειρία μου προκάλεσε πολλά ερωτηματικά, καθώς μάλιστα δεν είχα καμία σχέση με τα τηλεοπτικά μέσα. Ποιος θα με καλούσε στην τηλεόραση; Για ποιο λόγο; Τί θα έλεγα; Άφησα, τελικά, το θέμα στο Θεό και κράτησα για μένα τη ζεστή παρουσία του Γέροντα.

Κάποια από τις επόμενες μέρες, έτρεξα κι εγώ μαζί με πλήθος πιστών να υποδεχτούμε και να προσκυνήσουμε την Τίμια Ζώνη της Θεοτόκου που ήρθε από τη Μονή Βατοπεδίου, για να ευλογήσει την πόλη της Αθήνας. Τόσο η κοσμοσυρροή που παρατηρήθηκε όσο και η υπομονή των πιστών στις ατέλειωτες ουρές που σχηματίζονταν εντυπωσίασαν τα Μ.Μ.Ε.. Παράλληλα, κάποιοι άλλοι άρχισαν να αρθρογραφούν λέγοντας ότι τέτοιου είδους προσκυνήματα δημιουργούν συνθήκες εκμετάλλευσης και εμπορίας «δήθεν γενομένων θαυμάτων». Άλλο που δεν ήθελαν οι δηλωμένοι εχθροί της Ορθοδοξίας για να δημιουργήσουν μία περιρρέουσα ατμόσφαιρα «πλάνης των πιστών», ώστε να πετύχουν τους σκοπούς τους. Στα δελτία ειδήσεων το θέμα προβλήθηκε πρώτο, χωρίς, όμως, να είναι δυνατή η

απόκρυψη της αλήθειας. Αντίθετα, οι ουρές των πιστών αύξαναν, όπως έδειχναν οι απευθείας τηλεοπτικές συνδέσεις. Όλη αυτή η πολεμική που εφαρμοζόταν με δαιμονική μαεστρία με έβρισκε απόλυτα αντίθετο προσωπικά, καθώς μόλις πρόσφατα η οικογένειά μου είχε ζήσει ένα ζωντανό θαύμα.

Συγκεκριμένα, τον περασμένο Φεβρουάριο (1995), ο βαριά καρδιοπαθής πατέρας μου παρουσίασε εκτεταμένες αθηρωματικές βλάβες σε παλιά μοσχεύματα αρτηριών. Η κατάστασή του ήταν τόσο σοβαρή, που οι θεράποντες γιατροί μας συνέστησαν να τον μεταφέρουμε σε ειδικό κέντρο στο εξωτερικό. Ο ίδιος όμως (συνομήλικος του Γέροντα Παϊσίου, γεννημένος τις μέρες της Μικρασιατικής Καταστροφής, μετά την αποβίβαση των προσφύγων γονιών του από τη Μικρά Ασία στα απέναντι νησιά της Ελλάδας, και αργότερα ασυρματιστής κατά την ίδια πολεμική περίοδο με το Γέροντα), διέθετε την απλότητα της πίστης και τα γνήσια νάματα της Ορθοδοξίας. Με παρακάλεσε, λοιπόν, να βρώ τρόπο και μέσο για να προσκυνήσει τους νεοφανείς αγίους της Λέσβου, Ραφαήλ, Νικόλαο και Ειρήνη, στους οποίους είχε μεγάλη ευλάβεια. Έτσι, πριν μεταβεί στο καρδιολογικό νοσοκομειακό κέντρο στο Λονδίνο, πήγαμε μαζί στη Μυτιλήνη και προσκυνήσαμε. Λίγες μέρες αργότερα, πήρε εξιτήριο για το εξωτερικό, όπου οι γιατροί, μετά από επανειλημμένες διαγνωστικές εξετάσεις, δεν κατάφεραν να βρουν καμία απολύτως βλάβη.

Όλοι χαρήκαμε, αλλά και συγκλονιστήκαμε ταυτόχρονα· ιδίως εγώ, καθώς, με την ιατρική μου ιδιότητα, κατάλαβα το μέγεθος του θαύματος, που έγινε ευρύτερα γνωστό μέσω φίλων και συναδέλφων. Είναι πιθανό από εκεί να το πληροφορήθηκαν κάποιοι δημοσιογράφοι, όπως συνειδητοποίησα μερικούς μήνες μετά, όταν μου τηλεφώνησαν από μεγάλο τηλεοπτικό κανάλι εθνικής εμβέλειας, για να συμμετάσχω σε γνωστή εκπομπή υψηλής τηλεθέασης. Φυσικά, σάστισα, όχι τόσο γιατί με κάλεσαν να συμμετάσχω σε τηλεοπτική συζήτηση με θέμα τα θαύματα, αλλά γιατί την ίδια εκείνη στιγμή βίωνα το προσωπικό μου θαύμα, φέρνοντας στο μυαλό μου την «επίσκεψη» του Γέροντα και τη σχετική πρόρρησή του για την πρόσκληση αυτή. Κάνοντας υπακοή στο Γέροντα, δέχτηκα.

Μεταξύ των προσκεκλημένων υπήρχαν προβεβλημένα πρόσωπα και εκκλησιαστικοί παράγοντες. Από την άλλη, πολλά άρθρα του Τύπου είχαν δημιουργήσει την ίδια μέρα (2.6.1995) ένα γενικότερο αρνητικό κλίμα, αμφισβητώντας την ίδια τη σκοπιμότητα της επίσκεψης της Τίμιας Ζώνης.

Με έβαλαν σε ένα ιδιαίτερο τηλεοπτικό στούντιο, με σκοπό να με φέρουν στη συζήτηση αργότερα και να απαντήσω σε συγκεκριμένες ερωτήσεις που θα μου απηύθυνε ο κεντρικός παρουσιαστής. Την αμηχανία μου σε όλα αυτά την ακολούθησε βαρύτατος κατασκανδαλισμός, όταν στο διπλανό τηλεοπτικό

στούντιο πολλοί από τους προσκεκλημένους μιλούσαν με απαξιωτικά λόγια για το πρόσωπο της Θεοτόκου, ενώ τους άκουγαν όλοι οι παριστάμενοι, καθώς και το τηλεοπτικό κοινό που παρακολουθούσε με ενδιαφέρον την εκπομπή, την οποία φρόντισαν από νωρίς να διαφημίσουν ποικιλοτρόπως.

Προσπάθησα με νοήματα να μου δώσουν το λόγο, αλλά στο δικό μου χώρο υπήρχε μάλλον φραγή. Αισθάνθηκα σαν «τηλεοπτική γλάστρα», ενώ ξεχειλίζα από αγανάκτηση με όσα άκουγα. Σκέφτηκα πολλές φορές να φύγω, αλλά θυμόμουν το Γέροντα κι έκανα υπομονή. Μετά από μία ώρα συζήτησης και φωνασκίας, έβγαλαν κι έμενα για να τους μιλήσω για το θαύμα που συνέβη στον πατέρα μου. Όπως έμαθα αργότερα, η ακροαματικότητα εκείνη την ώρα ξεπερνούσε το 70%. Με το που πήρα το λόγο, ένιωσα άμεση την ανάγκη να αποστομώσω αυτούς που απαξίωναν τα ιερά και τα όσιά μας. Τους μίλησα όχι στην ξύλινη γλώσσα τους αλλά στην απλή γλώσσα της ελληνικής καρδιάς. Εκείνοι δεν περίμεναν ότι ένας τεχνοκράτης με διδακτορικό δίπλωμα και κοσμικές περγαμηνές θα υπερασπιζόταν με σθένος το ιερό σέβασμα της Τίμιας Ζώνης της Υπεραγίας Θεοτόκου. Ανάμεσα σε όλα τα άλλα, τους μίλησα και για το θαύμα που έγινε στον πατέρα μου. Φυσικά, όλα αυτά τους εξαγρίωσαν περισσότερο, με αποτέλεσμα να με χαρακτηρίσουν «θαυματολόγο». Μετά την παρέμβασή μου, ωστόσο, η συζήτηση πήρε άλλη τροπή· πολλοί από τους υπόλοιπους συμμετέχοντες στήριξαν τα επιχειρήματά μου, ενώ ο συντονιστής δημοσιογράφος φιλότιμα προσπαθούσε να μας δώσει χρόνο ομιλίας, για να αντιλέγουμε στα λυσσώδη επιχειρήματα των εναντίων. Ό,τι θάρρος διέθετα εκείνες τις στιγμές της πνευματικής μάχης, το απέδωσα στην ευλογία της Παναγίας μας και στις ευχές του Γέροντα Παϊσίου.

Για πολύ καιρό, ως και μήνες ακόμα, γνωστοί κι άγνωστοι απ' όλες τις γωνιές της Ελλάδας μου τηλεφωνούσαν για να μου δώσουν συγχαρητήρια, τα οποία, φυσικά, ανήκαν αλλού. Χαιρόμουν, ωστόσο, γιατί με την παρέμβασή μου στη συζήτηση σταμάτησε ο κατασκανδαλισμός, και οι πιστοί αναθάρρησαν βλέποντας έναν δικό τους καθημερινό άνθρωπο να υπερασπίζεται με σθένος όλα εκείνα που είναι αδιαπραγμάτευτα στην ελληνική ψυχή. Πίσω από το δικό μου μικρό ανάστημα, τις στιγμές εκείνες, βρισκόταν το μεγάλο πνευματικό μέγεθος του Γέροντα Παϊσίου.

Μετά από δεκαπέντε χρόνια σιωπής και, ενώ η ιστορία έχει κάνει τους απολογισμούς της, με τις συνέπειες και τα αποτελέσματα που ήδη ζούμε σήμερα, συνειδητοποίησα ότι η επίσκεψη της Τίμιας Ζώνης της Υπεραγίας Θεοτόκου, την επόμενη χρονιά από την κοίμηση του π. Παϊσίου, ήταν ένα μείζον πνευματικό γεγονός που έδωσε ευλογία και δύναμη στον ελληνικό λαό, που τα επόμενα χρόνια θα δεχόταν την ανηλεή επίθεση του αντίχριστου πνεύματος, όπως το βιώσαμε και το βιώνουμε και σήμερα. Η αγιότητα του Γέροντα προγνώριζε το σκανδαλισμό που

απεργάζονταν οι ενάντιοι εξαιτίας αυτής της ευλογίας, και φρόντισε να τον περιορίσει.

Ο π. Παΐσιος εξακολουθεί να μεριμνά για όλα τα θέματα του Έθνους. Ειδικά σήμερα, ο άγιος αυτός Γέροντας νοιάζεται περισσότερο από ποτέ για τον πονεμένο λαό τον με την παρρησία που διαθέτει, εύχεται στον Τριαδικό Θεό, μέσω της Υπεραγίας Θεοτόκου, να οδηγηθούμε σε εθνική μετάνοια και στην αναγέννηση του ορθόδοξου φρονήματος των πατέρων μας.

Πηγή: *Μαρτυρίες προσκυνητών, Γέροντας Παΐσιος ο Αγιορείτης 1924-1994, Β' ΤΟΜΟΣ Θεσσαλονίκη 2013. Εκδόσεις Αγιοτόκος Καππαδοκία.*

§ Θαυμαστά Γεγονότα - Προορατικό χάρισμα, Βαρδάκας Κωνσταντίνος -Διδάκτωρ Οδοντιατρικής- Αθήνα